ייל פרכא על הך יוכיח, דמה להכך אאין בהם חיוב השבחה כלל משאיכ בחמץ דבעי השבחה, ויכולים ג'יכ להכנים זם מיד במה מלינו מחר דישנו בבל סוחירו ועעון השבחה מהעולם ועשון שריעה, אף חמץ דהוא בבל יראה

ועשן השבחה דיהיה עשן שרישה, וליע:

תן קשה לי, גמיש הריש והרעיב במחתרי החמורה
המשפים לא יקברו משום משש מקלה, למאי לריכים
לזה, הא בסכך הנשפים יש למ לימוד מקרא, איכ משיה
לא יקברו, דמושל עליו לקיים מלות שרישה והרי אשילו
לזרות לרוח ולספיל לים הגדול דליכא משש מקלה אימ
רשאי, דמלותן דוקא בשרישה, ולריך עיון גדול.

סימן קפט

לידידי הרב רבי מיכאל נתן ניי בקיק האווימש

אשר כתב רוימ ליישב הקושיא ששונע ממרי עם למדי לפרי מסכת עירובין (דף מיים עייב חוסי לפרי מסכת עירובין (דף מיים עייב חוסי דיל אביא הוי ספס דבריסס) אנייג דסוי דבר שילימי, ואמר ריא ריש בילה דאפילו באלף לא בעל אפילו בססק דבריסס בעירוב סקלו, ענייל, וממסתי אז, דסא ריא בריש דבריס בעירוב סקלו, ענייל, וממסתי אז, דסא ריא בריש בילה לא הסורי כלל מספק אלא דמשרי על מכרת השיים אמאי ספיקו אסור, דדבר שיש לו מתירון אפילו בדרבכן לא בעל, וסיינו ע"כ בדרך דמיון דכמו דלא בעל, ה"כ ספיקו אסורה, וסרי גם בעירוב חמרים דשלימו לא בעל, היכ כדאמר ריא בילה (דף ליש) גבי מים ומלח, וא"כ גם ספיקא ליתסר, ואם כחלק בין דין ביטול לדין ספיקו, א"כ ספיקא ליתסר, ואם כחלק בין דין ביטול לדין ספיקו, א"כ מידן למד ריא בילה דין ספק מדין ביטול.

ידידי הן דבריו מושכלים הם דרך שלפול אבללא ליישב פשטן
של הדברים והששטות עדיין לעייג, ואם באמו לידי
מל הדברים והששטות עדיין לעייג, ואם באמו לידי
כך ליישב בפלפול, אומר אר שאלולי שאירי כדאי הייתי
בוחר דרך לעלמי בזה, ויעוין בהרץ כדרים (דף כיב עיא)
וממלים הדברים בשיטת הכיים, דהא דדבר שלא מ

בוחר דרך נעכמי בזה, ויערן בהרץ לדרים (דף כ"ב עיא)
וחמלית הדברים בשיעת הר"ף, דהא דדבר שיל"מ לא
בעל, היסוד דרבק דק"ל גבי דם הפר ודם השעיר דעולין
אין מבעלין זה את זה, והייכו דבי מיכי היחר לא מדעלים
אין מבעלין זה את זה, והייכו דבי מיכי היחר לא מדעלים
זא"ז, ולזה בדבר שיהי לו היחר למחר מקרי קלת היחר
בהיחר, אלא כיון דלאו היחר געוור הוא, בעי ג"ב עיהי
מב"מ בעלה, ועש"ם במין בשא"מ בעל, אבל ביש לו היחר
מיד בההיא ביכיתא דאטוי בהדא בשלא, דיכול לאכלו עם
בדר, וכן בההיא דעיה ומלח דיכולים להוליך במקום
דעריהם יכולים לילך, הוי מוע היחר געוור בהיחר ולא

בעל עיי״ם.

ואך באות קשם מאד, דהא ה״ע אינו שייך לענין ספק

דרבק דמחמילן בדבר שיל״מ, אלא מעשם דעד

שחאכלנו על ספיקא חאכלנו בהיתר ודאי, וכק בביעול

דהוי היתר ודאי, בזה כק העעם משום דדמי להיתר

בהיתר, וא״כ איך אמר ר״א ריש בילה הוי דבר שיל״מ, וכל

דבר שיל״מ אפילו בדרבק לא בעל, והיינו דכי היכי דלא

בעל, ה״כ ספיקו אפור, הא לא דמי זה לזה, דטעמא דלא

בעל דהוי היתר בהיתר, וזהו לא שייך לענין ספיקא דרבק.

באל דהוי הית כ"ל כדברי הר״ן במקלמו ולא בכולו, והיינו דהיכי

דאיו לו עמה הישר כה ויתר אל מיירו באלי היהי

דאין לו עחם היחר רק למהר לא מקרי כלל היחר בסיחר, וטעמו רק משום דעד שתאכלכו באיסור חאכלכו בסיחר, וזם רק במין במיכו, אבל לא בשאיכו מיכו דמקרי בסיחר, וזם רק במין במיכו, אבל לא בשאיכו מיכו דמקרי

על שם האחר, וכמו דקיל לאירך שוסקים, זאך צזם ייל כהרין, דהיכי דיש לו היתר מיד מקרי היתר בהיתר ולא צטל, משיה אף באינו מינו לא בעל, דרבט דריי לא אזלי בחר עלה אלא בתר שה איסור ושם היתר.

ולפיז לחומת שמעתחתת, דברים בילה שפיל מדמה ליאל דכרים דים לו מתירין אפילו בדרבכן לא בעל, דכי סיכי דים לו מתירין אפילו בדרבכן לא בעל, והיינו בילה שמלדה בירים דלא מקרי הימל בהיחל, כיון דאין לו עלשיו היתר, והטעם לק משום עד שחאכלם באירול הייל נענין ספיקא דרבכן, וא"כ שפיל "ל בהסיא דעירובין הריל דבחמותין הקילו והיינו דסקילו שלא לומל עד שחאכלם באיקור, וחסיא דגבי מים ומלח דמשל ריאל דכרי דבר שיש לו מחירין, היינו כיון דמיד יש היחל, משום הכי לא בעל, דהוי מצימ, ובזה לא שיין לדמות ספיקו הכי לא בעל, דהוי מצימ, ובזה לא שיין לדמות ספיקו

לדין ביטול וככיל, ודוק.

ובזה כיל ליישב מה דחמהו בהסיא דבילה (דף ל"י) אמרו
ליה לריכ ולר"א, לרב לאיסור מוקלה לא הששח,
ליה מחומין הששח קשיא, והרווב"ם שסק להלכה כרב
דהביות מותרת ובהמה אסורה, וקשה קושית השים

דלמוקלה לא חיישיכן ולתחומין חיישיכן. חדיינו דמצואר בתוסי שם דפרכת השים דממוקלה שנתוסף וכתפטס והרי הגדולים מוקלה מוכח דליכיקה לא מיישים, ולכאורה ייל עוד טעם דהירקה הוי חחילת ביאחו לעולם בחערובת, דבזה לא אמריכן דבר שיימ לא בעל, כנו"ם הרנו"ה באו"ח (סי ש"כ יביו"ד סיי ק"ב) והכה לכאורה סברא זו דחחילת ביאתו לעולם בחערובות זהו רק לפי הטעי דעד שתאכלנו באיסרי דבזה כיון דלא היי עליו שם איסור מעולם, וכשמולד האיסור כבר הוא בחערובות קיל יותר, אבל להטעם דהוי היתר בהיתר ולא בטל דהוי מב"מ בזם לא שייך לחלק, דאף בחחילת ביאתו לעולסבתערובות שייך כן, דתיית אין כאן ביטול דהוי היתר בהיתר, ולפייו לווה דחלקכו לעיל דדבר שהין לו היתר עכשיו לא ווקרי סיתר בסיתר, והא דלא בעל רק מעעם דעד שתאכלנו באיסור, ובדבר שיש לו היתר וויד שייך ביה העעם דהוי היתר בהיתר, א"כ יקשה דוואי פרכיכן לאיסור וווקלה לא חישיק, דלמא יכיקה מלחא היא, והא דלית למוקלה היים כיון דחין לו היחר עתה רק למחר מדיכא יש לו ביטול, אלא משום דעד שחאכלנו בחיסור, בזה ביניקה דחחילת ביאחו לעולם בחערובות לא אמריכן כן וככ"ל, אבל בתחומין דוויד יש לו היחר להוליך בווקום ששכיהם יכולים לילך בזם מדיכא לא בעל, מש"ה אף ביכיקה דתחילת ביאתו לעולם בתערובות חקורה.

אמנם באונת לק"וו, דפרכת השים לרב לשיטתיה דסב"ל דמב"ל דמב"ו לא בטל ושפיר קשה ווווקלה, [ואף דאותיק בליר דמינה בפלות וווה בליר דמינה בפלות וווה כד" דמב"ו בטל, והיי מיל בווקלה דהוי דרבון. וולבד דרב סבר דגם בדרבנן ווב"ו אל בטל, מיל כיון דכבלת בדאורייתא ווייל לא בטל, אלא דברובנן הקילו, ווווילא דכבלת בדאור לווויק, אף דבתסילת ביאתו לשולה היא בתערובת לא אותריק דשיל"וו, הייט לדיקן דמדינא בטל דהוי ביטול וועליא, הייט לדיקן דמדינא בטל דהוי ביטול וועליא, אבל לר"י דמב"וו לא בטל, וליכא ביטול וועליא ווווילא אין כאן באר כיון דש לו היחר לאס"ו לא מקילון כלל, וווווילא אין כאן כאן כון

ביטול כמו בדאוריימס] אע"כ דיכיקה לאו מלתא, רא"כ כל זה לרב, אבל לדידן דקייל דמצ"מ בעל שפיר יש לומר דיניקה מלחא היא, והטעם דליה לאיסיר מוקלה דל"שבזה עד שתאכלפו באיסור, כיון דתחילת ביאתו לומולה